

CURS 6

PARTEA I. INSTITUȚIILE UNIUNII EUROPENE

CAPITOLUL 3. CONSILIUL UNIUNII EUROPENE ȘI PARLAMENTUL EUROPEAN

3.2. Consiliul Uniunii Europene

3.3. Parlamentul European

3.2. Consiliul Uniunii Europene

Consiliul Uniunii Europene se află în centrul aparatului instituțional comunitar, fiind incontornabil în procesul alcătuirii și luării deciziilor, și în procesul punerii lor în practică.

Scurt istoric

Consiliul UE este cel care ia deciziile în cadrul uniunii. Consiliul a luat ființă în urma tratatelor constitutive din anii '50. Actuala sa structură a fost consacrată prin Tratatul de Fuziune a celor trei Comunități. Înainte de această fuziune, fiecare din cele trei comunități avea câte un Consiliu separat. Tratatul menționat stipulează că cele trei consilii aferente celor trei comunități s-au unificat într-un Consiliu unic care preia integral rolul și atribuțiile acestora.

Componenta Consiliului UE

Consiliul reprezintă statele membre, și la întâlnirile Consiliului participă câte un ministru delegat din fiecare guvern național.

Miniștrii care participă la diferitele întâlniri ale Consiliului sunt desemnați în funcție de problemele ce urmează a fi dezbătute. Dacă, de exemplu, se discută probleme legate de mediul înconjurător, atunci va participa ministrul mediului din fiecare țară a UE, iar întrunirea se va numi „Consiliul Mediului”.

Relațiile UE cu restul lumii sunt în sarcina „Consiliului Afacerilor Generale și al Relațiilor Externe”. La întrunirile Consiliului poate participa însă orice ministru sau secretar de stat, desemnat de guvernul național.

În total sunt 9 Consilii: Afaceri Generale și Relații Externe; Afaceri Economice și Financiare (ECOFIN); Justiție și Afaceri Interne; Ocupare, Politică Socială, Sănătate și Consum; Concurență (Piață Internă, Industrie și Cercetare); Transport, Telecomunicații și Energie; Agricultură și Pescuit; Mediu; Educație, Tineret și Cultură.

Totuși, Consiliul rămâne o singură instituție.

Plasat în fruntea ierarhiei este Consiliul Miniștrilor Afacerilor Externe, numit și „Consiliul General”. Acesta se ocupă de problemele generale ale Uniunii și se întrunește cel puțin o dată pe an. În cazul celorlalte reuniri ale Consiliului, acesta se va numi „Consiliu Specializat”. Este format din miniștrii de diferite resorturi, desemnați de către guvernele statelor membre, și se reunește ori de câte ori este necesar, la intervale mai lungi sau mai scurte, în funcție de importanța domeniilor și de stringența problemelor circumscrise.

Fiecare ministru al Consiliului este împuternicit să se angajeze în numele guvernului pe care îl reprezintă. Astfel, semnătura ministrului reprezintă semnătura întregului guvern. Fiecare

ministru al Consiliului răspunde în fața Parlamentului său național și în fața cetățenilor pe care parlamentul național îi reprezintă. Acest lucru asigură legitimitatea democratică a deciziilor Consiliului.

Responsabilitățile Consiliului

Consiliul are 6 responsabilități.

1. Adoptarea legislației europene, împreună cu Parlamentul European

Legislația UE este adoptată de Consiliu, împreună cu Parlamentul European. Consiliul acționează doar ca urmare a unei propuneri din partea Comisiei. Comisia are răspunderea de a se asigura că legislația UE, odată adoptată, este corect aplicată.

2. Coordonarea politicilor economice generale ale statelor membre

Țările UE au decis ca politica economică de ansamblu să se bazeze pe o strânsă coordonare între politicile economice naționale. De această coordonare se ocupă miniștrii economiei și finanțelor, care formează Consiliul Afacerilor Economice și Sociale (ECOFIN).

3. Încheierea de acorduri internaționale între UE și alte state sau organizații internaționale

În fiecare an, Consiliul încheie (semnează în mod oficial) acorduri între UE și alte țări terțe, sau între UE și organizații internaționale. Aceste acorduri pot acoperi domenii vaste precum comerțul, cooperarea și dezvoltarea, sau se pot referi la lucruri specifice precum textilele, pescuitul, știința și tehnologia, transportul, etc.

În plus, Consiliul poate încheia convenții între statele membre UE, în domenii precum taxele, legislația, sau protecția consulară. Convențiile se pot de asemenea referi la cooperare în domeniul Justiției și Afacerilor Interne.

4. Aprobarea bugetului UE, împreună cu Parlamentul

Bugetul anual al UE este adoptat împreună de Consiliu și de Parlamentul European. Dacă cele două instituții nu cad de acord, regulile permit Consiliului să ia decizia finală cu privire la „cheltuielile obligatorii” (mai ales în domenii precum agricultura, sau în ceea ce privește acordurile internaționale cu state terțe), în timp ce Parlamentul are ultimul cuvânt cu privire la „cheltuielile non-obligatorii”, și la aprobarea finală a bugetului pe ansamblu.

5. Dezvoltarea Politicii externe și de securitate comună (PESC), bazându-se pe indicațiile Consiliului European

Statele membre dezvoltă o politică externă și de securitate comună (PESC). Dar în domenii precum politica externă, securitatea și apărarea, fiecare stat UE are control independent. Suveranitățile naționale nu s-au unit în aceste domenii, deci Parlamentul și Comisia joacă un rol limitat, în timp ce Consiliul este principalul forum în care „cooperarea interguvernamentală” are loc.

Pentru ca UE să poată răspunde mai eficient la crizele internaționale, Consiliul European a decis (la summit-ul de la Helsinki, din decembrie 1999), crearea unei „Forțe Rapide de Reacție”, compusă din peste 60 000 de militari, care poate fi deplasată în 60 de zile și poate rămâne la locul operațiunilor cel puțin un an.

Aceasta nu este o „armată europeană”. Personalul rămâne membru al forțelor armate naționale, și sub comandă națională, iar rolul lor va fi limitat la acțiuni umanitare, salvări, păstrarea păcii.

Pentru a avea control politic și o direcție de acțiune strategică în caz de criză, Consiliul European de la Nisa (decembrie 2000) a hotărât stabilirea unor structuri permanente politice și militare, în cadrul Consiliului Uniunii Europene.

Aceste noi structuri sunt:

1. Comitetul Politic și de Securitate;
2. Comitetul Militar al UE;
3. Personalul Militar al UE, alcătuit din experți militari secondati în Secretariatul Consiliului de către statele membre.

Personalul Militar al UE este sub controlul direct al Comitetului Militar al UE.

6. Coordonarea cooperării între tribunalele naționale și forțele poliției, în probleme legate de infracțiuni și crime (Justiție și Afaceri Interne)

Drogurile, terorismul, fraudele internaționale, traficul de ființe umane sau exploatarea sexuală a copiilor sunt toate probleme preocupante pentru cetățenii Europei. Este vorba de activități criminale ce depășesc granițele naționale, și care pot fi prevenite doar prin cooperare între țări. Dacă cetățenii Europei beneficiază de acces egal la justiție în toată UE, atunci curțile naționale, forțele poliției, autoritățile vamale și serviciile de imigrație ale tuturor țărilor UE trebuie să lucreze împreună.

Astfel, frontierele externe ale UE trebuie supravegheate corespunzător, autoritățile vamale și poliția schimbă informații despre mișcările suspecte ale traficanților de droguri sau oameni, cei care cer azil sunt tratați la fel în toate țările UE, etc.

De astfel de preocupări, cunoscute sub numele de Justiție și Afaceri Interne (JAI), se ocupă Miniștrii Justiției și Miniștrii de Interne, care formează Consiliul Justiției și Afacerilor Interne.

Majoritatea acestor responsabilități se referă la domeniul Comunității: domenii de acțiuni în care statele membre au decis să se unească și să delege puterea de luare a deciziilor către instituțiile UE. Este vorba de primul pilon al UE.

Ultimele două responsabilități se referă la domenii pentru care statele membre nu au delegat puterea, ci pur și simplu lucrează împreună. Este vorba de „cooperarea interguvernamentală”, și acoperă pilonii 2 și 3 ai UE (PESC și JAI).

Funcționarea Consiliului

COREPER (Comitetul Reprezentanților Permanenți)

La Bruxelles, fiecare stat are o echipă permanentă, care îl reprezintă și îi apără interesele naționale la nivelul UE. Șeful fiecărei astfel de echipe este ambasadorul țării respective în UE.

Acești ambasadori, cunoscuți sub numele de „reprezentanți permanenți”, se întâlnesc săptămânal în cadrul Comitetului Reprezentanților Permanenți (COREPER). Rolul acestui comitet este de a pregăti munca Consiliului, cu excepția aspectelor legate de agricultură, de care se ocupă Comitetul Special pentru Agricultură. COREPER este asistat de mai multe grupuri de muncă, alcătuite din oficiali ai administrațiilor naționale.

Președenția Consiliului

Conducerea Consiliului UE este asigurată printr-un mecanism de rotație cu o durată de șase luni.

Fiecare țară UE se ocupă de agenda Consiliului și prezidează întâlnirile pentru o perioadă de 6 luni, promovând deciziile legislative și politice.

În perioada 2003-2006, președenția Consiliului a aparținut, pe rând: în 2003, Greciei și Italiei; în 2004, Irlandei și Olandei; în 2005, Luxemburgului și Marii Britanii; în 2006, Austriei și Finlandei.

Începând cu anul 2007, președenția Consiliului va aparține, pe rând, următoarelor țări: Germania și Portugalia (2007), Slovenia și Franța (2008), Republica Cehă și Suedia (2009), Spania și Belgia (2010), Ungaria și Polonia (2011), Danemarca și Cipru (2012), Irlanda și Lituania (2013), Grecia și Italia (2014), Letonia și Luxemburg (2015), Olanda și Slovacia (2016), Malta și Marea Britanie (2017), Estonia și Bulgaria (2018), Austria și România (2019), și Finlanda pentru primele șase luni ale anului 2020.

Câte voturi pentru fiecare țară?

Deciziile Consiliului sunt adoptate în urma votării. Cu cât populația țării este mai mare, cu atât țara respectivă are mai multe voturi. Dar numărul de voturi nu este strict proporțional, ci este ajustat în favoarea țărilor cu o populație mai puțin numeroasă.

De la 1 iulie 2013, voturile sunt împărțite astfel: Germania 29, Franța 29, Italia 29, Marea Britanie 29, Spania 27, Polonia 27, România 14, Olanda 13, Belgia 12, Cehia 12, Grecia 12, Ungaria 12, Portugalia 12, Austria 10, Bulgaria 10, Suedia 10, Danemarca 7, Irlanda 7, Lituania 7, Slovacia 7, Finlanda 7, Croația 7, Cipru 4, Estonia 4, Letonia 4, Luxemburg 4, Slovenia 4, Malta 3. În total sunt 352 de voturi.

Adoptarea deciziilor

În activitatea sa, Consiliul UE apelează la patru metode procedurale: majoritatea simplă, majoritatea calificată, unanimitatea și folosirea dreptului de veto.

Votul cu majoritate simplă

Sub incidența procedurii majorității simple cad toate deciziile Consiliului care țin de organizarea internă: stabilirea procedurii de vot, a necesității desfășurării ședințelor cu ușile închise, a ordinii de zi, a programului și metodelor specifice de lucru. Această procedură se aplică și atunci când Consiliul solicită în mod expres Comisiei să redacteze și să propună proiecte privind realizarea unor obiective comunitare. Un ultim domeniu în care Consiliul decide pe baza acestei proceduri este cel al amendării Tratatelor Comunitare, procedură în care este însă implicat și Parlamentul European.

Votul cu majoritate calificată

Cea mai folosită procedură de votare în cadrul Consiliului este votul cu majoritate calificată. Pentru ca o propunere să fie adoptată, trebuie să fie susținută de un număr minim de voturi. Majoritatea calificată nu a reușit să se impună decât începând cu Actul Unic European, și mai ales cu Tratatul de la Maastricht. Până atunci, Consiliul opera în cea mai mare măsură pe baza procedurii unanimității. Dar nivelul tot mai profund de integrare, precum și incidența sporită a blocajelor datorate procedurii unanimității au permis generalizarea majorității calificate.

În unele domenii mai sensibile (PESC, taxele, azilul politic, imigrația), deciziile Consiliului trebuie să fie luate cu unanimitate (adică fiecare stat are dreptul de veto).

Acordul unanim era deja greu de obținut într-o uniune cu 15 membrii. Într-o uniune cu 28 de membrii, acest lucru ar fi aproape imposibil. Dacă ar continua să funcționeze după aceste reguli, Uniunea ar fi aproape paralizată, neputând acționa în multe domenii importante. De aceea, Tratatul de la Nisa a schimbat regulile, permițând Consiliului să ia decizii cu o majoritate calificată în multe domenii care necesitau unanimitatea.

De la 1 iulie 2013, numărul minim de voturi pentru a avea majoritatea calificată este de 260 din 352. Pentru ca o decizie să fie adoptată, este nevoie de suportul a două treimi din statele membre, reprezentând 62% din populația Uniunii.

Votul în unanimitate

Procedura unanimității și-a pierdut treptat generalitatea de care se bucura mai ales în anii 1970, atunci când procesul integrării intrase într-o nouă fază, iar statele membre se simțeau amenințate de pierderea autorității în favoarea instituțiilor eropene sau de posibilele tendințe hegemonice ale unora dintre state. Procedura unanimității este cea care se aplică atunci când sunt adoptate norme comunitare de mare importanță (politica externă și de securitate comună, taxe, azil, politica de imigrare, repartizarea fondurilor structurale).

Dreptul de veto

Trecerea treptată din anii 1970 de la procedura unanimității la cea a majorității calificate a determinat o serie de temeri și nemulțumiri din partea unor state, care își vedeau amenințate pozițiile dobândite în cadrul Comunităților în primii 20 de ani. În consecință, la propunerea Franței, a fost instituită procedura dreptului de veto. Acesta nu trebuia însă folosit de către un stat decât în mod absolut excepțional și numai atunci când se apreciază că sunt amenințate în mod direct interesele comunitare sau cele ale unui stat membru. Tocmai de aceea, această procedură poate fi respinsă de către plenul Consiliului, pe motiv de nerespectare a condițiilor, statul care a propus veto-ul refuzat neavând nici o altă posibilitate de blocare a adoptării deciziei respective. De asemenea, este important de menționat că un stat membru nu poate abuza de dreptul de veto. Această procedură este din ce în ce mai rar utilizată.

Majoritatea dublă

Cea mai importantă schimbare pe care Tratatul de la Lisabona îl aduce funcționării **Consiliului Uniunii Europene** se referă la procedura de luare a deciziilor. Din 2014, va fi introdusă o nouă procedură de luare a deciziilor – majoritatea dublă. Pentru a adopta o reglementare europeană, va fi nevoie ca majoritatea statelor membre (15 state membre) să reprezinte majoritatea populației europene (65%). Aceasta procedură va fi însoțită de un mecanism prin care un număr mic de state membre se pot opune adoptării unei măsuri.

3.3. PARLAMENTUL EUROPEAN

Reprezentarea cetățenilor a fost una din principalele idei din retorica politică, indiferent de epocă, filosofie sau ideologie guvernantă. Parlamentul este reprezentare poporului în statele democratice. Parlamentul European este una din instituțiile fundamentale ale Uniunii Europene.

Scurt istoric

Parlamentul European constituie fundamentul democratic al UE și parte integrantă a sistemului instituțional comunitar.

Parlamentul European a fost înființat prin Tratatul de la Paris. Organul executiv al Înaltei Autorități se numea „Adunarea Comună” și avea drept rol exercitarea controlului democratic. Prima reuniune a avut loc în 1952, la Strasburg și a reunit 78 de reprezentanți.

În 1957, prin Tratatul de la Roma, numele se schimbă în „Adunarea Parlamentară Europeană”, iar din 1962, în „Parlamentul European”.

Membrii Parlamentului European

În 1974, s-a luat decizia de organizare de alegeri directe pentru Parlamentul European. Primele alegeri directe au avut loc în iulie 1979, fiind aleși 410 parlamentari. După aderarea Greciei, numărul de parlamentari a crescut cu 24, ajungându-se la 434. După aderarea Spaniei și a Portugaliei, numărul de parlamentari a crescut cu 60 și 24, ajungându-se la 518 (în 1986).

În 1995, numărul de parlamentari a crescut la 625, după aderarea Austriei, Finlandei și Suediei. După lărgirea din 2004, numărul de europarlamentari a ajuns la 732, iar din 2007 la 785. Europarlamentarii sunt aleși prin vot direct pe o perioadă de cinci ani. Ultimele alegeri europarlamentare s-au derulat în perioada 4-7 iunie 2009 în toate țările Uniunii Europene.

Începând cu legislatura 2009-2014, numărul de europarlamentari s-a redus la 754 (753 + președintele). Numărul de europarlamentari pentru fiecare țară variază între minimum 6 și maximum 99. Locurile sunt împărțite între țări conform principiului „proportionalității regresive”, adică un parlamentar dintr-o țară cu o populație mai mare va reprezenta mai mulți oameni decât un parlamentar dintr-o țară cu o populație mai mică.

De la 1 iulie 2013, numărul europarlamentarilor a crescut la 766, odată cu intrarea Croației (12 europarlamentari) în Uniunea Europeană.

Situația este prezentată în tabelul următor:

Tabelul 1. Repartizarea numărului de parlamentari pe țări

Belgia – 22	Grecia – 22	Luxemburg – 6	România – 33
Bulgaria – 18	Spania – 54	Ungaria – 22	Slovenia – 8
Cehia – 22	Franța – 74	Malta – 6	Slovacia – 13
Danemarca – 13	Italia – 73	Olanda – 26	Finlanda – 13
Germania – 99	Cipru – 6	Austria – 19	Suedia – 20
Estonia – 6	Letonia – 9	Polonia – 51	Marea Britanie – 73
Irlanda – 12	Lituania – 12	Portugalia – 22	Croația – 12

Atribuțiile Parlamentului European

1. Controlul asupra Comisiei și Consiliului.

Supraveghere democratică a tuturor instituțiilor UE, și în special a Comisiei; dreptul de a cenzura și de a demite întreaga Comisie. Investește Comisia. În acest sens, PE are următoarele instrumente de control: întrebări scrise sau orale, în cadrul „Orei Întrebărilor”, care pot fi cu sau fără dezbateri. Comisia și Consiliul sunt obligate să răspundă întrebărilor adresate; audierea comisarilor; discutarea Raportului anual general; descărcarea și execuția bugetară; investitura Comisiei și aprobarea programului de activitate; crearea comisiei de anchetă temporară privind dreptul comunitar; moțiunea de cenzură împotriva Comisiei.

2. Competența bugetară.

Este consultat în **stabilirea bugetului**, alături de Consiliu. În virtutea acestui atribut, PE este prezent în toate momentele procesului bugetar: pregătire, discutare, aprobare și controlul executării sale, inclusiv discutarea raportului general anual și desărcinarea privind execuția bugetului.

3. În materie legislativă.

Putere legislativă limitată, participă la elaborarea legilor, nu și la semnarea lor. Deși nu este principalul legislator, PE participă la elaborarea multor acte, astfel: în multe domenii, Comisia și Consiliul nu pot lua măsuri legislative fără consultarea prealabilă a PE; pentru actele cu implicații financiare mai deosebite pentru UE, s-a introdus procedura de cooperare, care este aplicabilă atunci când Consiliul decide cu majoritate calificată; tratatul UE a prevăzut introducerea unei proceduri de codecizie pentru unele domenii, permițând PE să adopte hotărâri împreună cu Consiliul, asupra unor acte normative; PE poate avea drept de inițiativă legislativă, deși destul de limitat.

4. Posibilități de recurs în fața Curții Europene de Justiție

În următoarele situații: în caz de încălcare a tratatului de către o altă instituție; drept de intervenție, adică de a se înlătura unei părți în fața Curții Europene de Justiție; în cazul recursului în anulare, pentru protejarea prerogativelor sale; în cazul recursului în carență, pentru violarea tratatului.

5. În materie de relații externe.

PE primește informații cu privire la acorduri internaționale de orice natură, și poate iniția dezbateri prealabile, după care sunt informate comisiile parlamentare. Înaintea semnării oricărui acord, un reprezentant al Consiliului prezintă în Parlament rezultatele negocierilor și numai apoi este semnat, dispunând de competență decizională.

PE poate primi petiții de la orice cetățean al UE (individual sau în grup), cu privire la activitatea UE în domeniile care îl afectează, numind un mediator pentru rezolvarea cazurilor de proastă administrare din partea instituțiilor și organelor comunitare, excluzând Curtea de Justiție și Tribunalul de Primă Instanță, în exercițiul funcției lor jurisdicționale.

De asemenea, PE emite opinii referitoare la activitatea UE și i se cere avizul pentru extinderea UE.

Conform Tratatului de la Lisabona, **Parlamentul European** are puteri sporite în domeniul adoptării legislației, a bugetului și a aprobării acordurilor internaționale. O nouă procedură legislativă, numită „ordinară”, se aplică majorității domeniilor, iar Parlamentul are aceleași puteri ca și Consiliul. Pentru restul domeniilor, se aplică „procedura legislativă specială”, conform căreia Parlamentul are dreptul de a consimți asupra unei măsuri a Consiliului, sau invers. În afară de aceste proceduri, rămâne în vigoare și vechea procedură de consultare – Consiliul, înainte de a vota o propunere a Comisiei, trebuie să consulte Parlamentul și să țină cont de propunerile sale. Conform noului tratat, și parlamentele naționale au puteri sporite, mai ales în ceea ce privește orice altă reforma a Tratatului asupra Uniunii Europene, a răspunsului la orice nouă aplicație pentru statutul de membru ale UE și a cooperării judiciare pe probleme civile.

Organizarea Parlamentului European

Organele conducătoare sunt:

Biroul (Președintele și 14 vicepreședinți); **Conferința Președinților** (Președintele și președinții grupurilor politice); **Cei 5 chestori**, însărcinați cu probleme administrative și financiare care se referă la parlamentari; **Conferința președinților de comisii și conferința președinților de delegații**. Toți membrii biroului sunt aleși pe o perioadă de 2 ani și jumătate.

Președintele PE este ales de constituantă și dispune de toate prerogativele pentru prezidarea lucrărilor și a deliberărilor din Parlament, inclusiv pentru buna desfășurare a lucrărilor acestui for. Tot președintele reprezintă instituția în relațiile internaționale.

Președintele, împreună cu vicepreședinții și cu președinții comisiilor formează biroul lărgit.

Comisiile parlamentare

Parlamentarii sunt repartizați în 20 de comisii parlamentare (fiecare având câte un domeniu de activitate precis), 2 subcomisii, 35 de delegații interparlamentare și delegații ale comisiilor parlamentare mixte. Regulamentul interior al PE prevede posibilitatea de a înființa comisii temporare, comisii temporare de anchetă și subcomisii. Fiecare comisie sau delegație își alege un „birou”, compus dintr-un președinte sau 2-3 vicepreședinți.

Grupurile politice

Membrii delegaților naționale nu au sediu propriu-zis, dar se pot grupa după afinități politice în grupuri transnaționale.

Numărul minim de parlamentari necesar pentru a se constitui un grup politic este de 25. Cel puțin o pătrime din statele membre trebuie să fie reprezentate în cadrul grupului. Grupurile politice țin în mod regulat reuniuni, în timpul săptămânii precedente sesiunii plenare, sau în pauzele de studiu, în cursul cărora decid asupra unor principii și poziții ce urmează a fi dezbătute în sesiunile plenare.

Funcționarea Parlamentului European

Fiecare lună de activitate a Parlamentului European este împărțită în patru săptămâni, marcate cu diverse culori, după cum urmează:

- Roșu – sesiune parlamentară la Strasburg
- Roz – discuții în cadrul comisiilor parlamentare
- Albastru – reuniune la nivelul grupurilor politice
- Turcoaz – activități parlamentare externe

Sediile Parlamentului European

Sediul Parlamentului European este la Strasburg, Franța, unde au loc sesiunile plenare lunare, inclusiv sesiunea bugetară. Sesiunile plenare suplimentare se țin la Bruxelles. Comisiile parlamentare au sediul la Bruxelles. Secretariatul General al Parlamentului European se află în Luxemburg.

Întrebări recapitulative

1. Cine sunt membrii Consiliului Uniunii Europene?
2. Care sunt cele 4 proceduri de adoptare a deciziilor în cadrul Consiliului Uniunii Europene?
3. Care sunt competențele Consiliului Uniunii Europene?
4. Care sunt competențele Parlamentului European?
5. Cum sunt aleși membrii Parlamentului European?
6. Pe câți ani sunt aleși membrii Parlamentului European?
7. În ce orașe se află sediile Parlamentului European?